

Koncessionen af 27de April 1892 er i Kraft. Varerne skulle være oplagte „i Frihavnen“; for Varer, oplagte uden for Frihavnsterritoriet om end hos Selstabet, gælder Loven ikke. Det er ligegyldigt, om Varerne ere oplagte under Tag eller aaben Himmel; der er ingen Grund til med § 11 i Lov af 31te Marts 1891 Nr. 44 at begrænse Regelen til at omfatte Oplag i „Pakhuse“. Varerne skulle endvidere være oplagte „hos Selstabet“. Det er ved disse Ord, at det udelukkes, at andre end Selstabet kunne udstede saadanne Beviser, som omfattes af Loven, selv om disse andre med Selstabets Samtykke drev en Oplagsforretning i Frihavnen, og selv om Selstabet udtrykkelig havde indrømmet dem Ret til at udstede disse Beviser. Vilde man gaa videre — og dertil kunde der maasse være nogen Grund — maatte man give enhver, som drev Oplagsforretning paa Frihavnsterritoriet — selv om det var i Pakhuse, ham selv tilhørende — Ret til at udstede de omtalte Beviser. Det stod jo altid i Selstabets Magt at forhindre, at nogen anden drev Pakhusforretning i Frihavnen, eller, hvis det tillod dette, at denne udstedte Beviser efter nærværende Lov.

Det Spørgsmaal kunde rejses, om man ikke her i § 1, ligesom det er slet i Lov af 23de Februar 1866 § 1, burde optage en Passus, der angav Hovedvirkningen af Rettighedsstiftelse gennem Beviserne. En saadan Passus er utvivlsomt paa sin Plads i et Regulativ for Oplagshusets Drift (jfr. Bremerregulativets „Indledning“) til Orientering for det Publikum, der vil benytte Beviserne. Men i en Lov bør den ikke optages, naar den kun udtaler, hvad de følgende Paragraffer udvikle nærmere; jfr. ogsaa Bremerlov § 1. Vilde man alligevel have en saadan „Programsætning“, maatte man helst sige: „... udstede Oplagsbeviser og Garantibeviser med den Retsvirkning, at enhver, som ved Endossement af vedkommende Bevis i god Tro har faaet overdraget Ejendomsret eller Pantret over Varerne, kan gøre denne sin Ret gældende imod alle og enhver“. Herved betonedes det mest karakteristiske ved Loven, nemlig at Beviserne ere egnede til fuldt ud at være Varere af Varernes Omsætning, jfr. nedenfor Bem. til § 5.

Det vilde ikke være rigtigt at skrive som i Lov af 23de Februar 1866 § 1: „... udsærdige Beviser ... med den Virkning, at de oplagte Varer ikke kunne afhændes eller pantsettes, undtagen gennem en Overdragelse eller Pantsetning af Beviset selv, og ej heller gøres til Genstand for Arrest, Beslag eller Eksekution, uden igennem en Forsølgning imod Beviset“. Denne Passus siger

noget mere end det følgende i Lov af 23de Februar 1866; dennes §§ 5 og 6 vise nemlig alene, at Rettighedsberhøvelse kan — ikke som § 1 — at den skal ske igennem Bevisets Overdragelse. Men dette mere bør ikke siges. Naar den godtroende Erhverver beskyttes ubetinget som efter § 5 i dette Udcast, er der slet ingen Grund til at udelukke en direkte Overdragelse eller Panttættelse af Varerne, for saa vidt denne efter den almindelige Lovgivning kan ske, dog selvfølgelig saaledes, at Erhververne gennem Beviserne gaa forud. Naar f. Eks. Beviserne ere bortkomne, og den angivne berettigede er i Færd med at gaa Mortifikation, men straks vil handle om Varerne med en Person, som vil løbe Risikoen, — hvorfor skulde da dette ikke kunne ske? Men navnlig bør en Retsførsølgning kunne rettes direkte mod Varerne. Et Forbud maa kunne nedlægges eller en Arrest gøres, saaledes at Selstabet ikke tør udløse Varerne, men maa afvente Domstolens Afgørelse. Naar A. uberettiget oplægger B.'s Varer i eget Navn, tager Beviser derfor og over for Fogeden erklærer, at disse ere overdragne videre, hvorfor skulde B. saa ikke kunne rette sin Forsølgning direkte imod Varerne?

Her kan endelig henvises til, at Lov af 23de Februar 1866 § 2 paabyder, at Oplagshusets „Bedtægter“ skulle bekendtgøres i Bladene. Dette er der ingen Grund til at nævne i denne Lov saa lidt som til at paabyde Selstabet at forfatte et Regulativ om de nærmere Betingelser for Oplag hos dem, idet det nedenfor i § 17 er sagt, at Indenrigsministeren træffer Afgørelse i saa Henseende, jfr. ogsaa Lov af 31te Marts 1891 § 11 i Slutningen.

§ 2.

Denne Paragraf svarer til § 3 i Lov af 23de Februar 1866. Desuden have Bremerlov § 2, Bremerregulativ §§ 1 og 2, og Hamborgerregulativ § 12 tjent som redaktionelle Forbilleder. Da det er tvivlsomt, om man i Praksis vil benytte Garantibeviset og ikke snarere vil nøjes med Oplagsbeviset, saaledes som det i Regelen skal være Tilfældet i Bremen, og som Forholdet er, hvor (som i Hamborg) kun eet Dokument udstedes, bør Oplæggeren frit kunne vælge, om han — straks eller senere — vil have et Garantibevis udstedt, jfr. Bremerregulativ § 2. — Oplagsbeviset behøver ikke at have Paategning om, hvor vidt et Garantibevis er udstedt, derimod vel om, hvor vidt dette er benyttet til Pantsetning af Varer, jfr. § 7, eller paategnet efter § 10.